

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2021. február 11. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a *Szegedi Törvényszék* 2019. november 27. napján kihirdetett 9.B.89/2019/136. számú ítéletét

megváltoztatja:

Terhelt1 vádlott cselekményeit testi sértés büntették [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] és kényszerítés hatósági eljárásban büntették [Btk. 278. § (1) bekezdés, (2) bekezdés 1. tétel] *minősíti*.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet *helybenhagyja* azzal, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a *Cím*

A vádlott által fizetendő elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen: 853.935.- *(nyolcszázötvenháromezer-kilencszázharmincöt) forint*.

Terhelt1 vádlott által a 2019. november 28. napjától 2021. február 11. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe *beszámítja*.

Kötelezi Terhelt1 vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 30.000.- *(harmincezer) forint* bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Szegedi Törvényszék Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] és kényszerítés hatósági eljárásban büntetnének kísérletében [Btk. 278. § (1) bekezdés, (2) bekezdés 1. tétel]. Ezért Terhelt1 vádlottat mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 7 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható. A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által 2018. január 3. napjától 2019. november 27. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt beszámította. Kötelezte a vádlottat, hogy fizessen meg 901.475.-Ft elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be Terhelt1 vádlott felmentés, míg a védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett.

[3] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.74/2019/13. számú átiratában a jogi indokolás kiegészítésére és a bűnösségi körülményekre tett észrevételt, a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak. Álláspontja szerint az ítélet jogi indokolását azzal szükséges kiegészíteni, hogy a vádlott egyenes szándékkal bántalmazta a sértettet, és a hastájékra mért ütés legalább közepes erejére tekintettel az állapítható meg, hogy a vádlott a testi sérülés létrejöttét kívánta, és nem csupán ezen körülményekbe belenyugodott. A súlyosabb (életveszélyes) eredményre pedig álláspontja szerint a vádlottnak a hanyag gondatlansága terjedt ki, mivel nem lehet arra következtetést levonni, hogy a vádlott aktuális tudattartalmában felmerült az, hogy cselekményének következménye életveszélyes sérülés is lehet, ugyanakkor kellő körülmétekintést tanúsítva felismerhette volna, hogy ennek a magatartásnak lehet olyan súlyos belső sérülést okozó eredménye, amely akár életveszélyes is lehet. További enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni az életveszélyes eredményre kiterjedő gondatlanságot. Összességében az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[4] Terhelt1 vádlott fellebbezésének írásbeli indokolása szerint a sértett sérüléseinek keletkezési időpontja nem állapítható meg. A sértett orvosi vizsgálatra 2016. január 5. napján jelentkezett, és ekkor nem beszélt arról, hogy bántalmazták. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag a vádat alátámasztó bizonyítékokat fogadta el, ezért indítványozta a tanúvallomások és szakértői vélemények ismételt kivizsgálását. Hangsúlyozta – az elsőfokú eljárásban is előadottakkal egyezően -, hogy a sértettet álláspontja szerint tanús bántalmazta.

[5] A vádlott bizonyítási indítványokat terjesztett elő: sértett1 sértett ellen folyamatban volt eljárás során készült igazságügyi pszichológus és elmeszakértői vélemények beszerzését, a sértett azon eljárásban tett vallomásainak értékelését, illetve annak kivizsgálását indítványozta, hogy a sértett léprepedése a vádlott ütésétől keletkezett-e. E célból szakértő igazságügyi orvossalakértő tárgyalásra idézését és arra nyilatkoztatását is indítványozta, hogy a sértett kezelésére használt rebif interferon injekciónak milyen hatásai voltak.

[6] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítását indítványozta.

[7] A védő a fellebbezési nyilvános ülésen csatlakozott a vádlott bizonyítási indítványaihoz. Előadta, hogy a sértetti vallomások ellentmondóak, és a bűncselekmény elkövetésének időpontjában a vádlott nem is volt olyan fizikai állapotban, hogy a tényállásban írt módon bántalmazza a sértettet. Minderre figyelemmel a – lényegét tekintve – felmentésre, illetve enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta.

[8] A vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen fenntartotta a bizonyítási indítványait. Az utolsó szó jogán tett felszólalásában utalt arra, hogy sértett1 sértett vallomása szerint az édesanyját a vádlott sógornőjének kiadó személy telefonon megfenyegette, amivel kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a sértett édesanyjának telefonszáma titkosítva van. Utalt arra is, hogy nem ütötte meg a sértettet, nem követte el a bűncselekményt. Azt elismerte, hogy a sértett nem jött ki vele, megsértette őt, ezért vallott rá terhelően.

[9] A védelmi fellebbezések alaptalanok.

[10] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban: Be.) 590. § (1) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával folytatta le eljárását.

[11] A tényállás felderítési feladatának eleget téve a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítást a lehetséges és szükséges körben és mélységben felvette.

[12] Ennek során a beszerzett bizonyítékokat az elsőfokú bíróság egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta, és indokolási kötelezettségének is eleget tett a bizonyítékok mérlegelését illetően. Az iratoknak megfeleltethető, logikus magyarázatát adta annak, hogy a tényállást Terhelt1 bűncselekmények elkövetését tagadó vallomásával szemben miért sértett1 sértett azon következetes vallomása alapján állapította meg, hogy sérülésének az oka a vádlott által elkövetett bántalmazás volt. A sértett előadta azt is, hogy a vádlott megfenyegette annak érdekében, hogy ne tegyen rá nézve terhelő vallomást, illetve azt vonja vissza. tanú5, tanú10 tanú11 tanú12 tanú13, tanú14 tanúk vallomásait a sértetti vallomást megerősítőként értékelte a törvényszék, illetve cáfoltnak találta megfelelő indokok mellett azt a vádlotti védekezést is, hogy a sértett sérülése tanú5cel történt játék, illetve birkózás során keletkezett.

[13] A törvényszék kiemelt jelentőséget tanúsított a sértett szavahihetősége vizsgálatának. E vonatkozásban igazságügyi pszichológus és pszichiátriai szakvéleményeket is beszerzett. Ezek nem támasztották alá azt a vádlotti védekezést, hogy a sértett a szellemi állapota miatt tett rá nézve terhelő vallomást.

[14] Az igazságügyi orvosszakértők kizárták annak lehetőségét, hogy a sértett sérülése asztal szélének történő elesés következtében keletkezett, és véleményezték, hogy az tompa, közvetlen a bal alsó bordák alatti részt ért, legalább közepes erejű rúgás/ütés

eredményeképpen jött létre. Az elsőfokú bíróság értékelte és mérlegelte az aggálytalan igazságügyi orvosszakértői véleményeket, így a másodfokú eljárásban ismételtén előterjesztett, vádlott által bejelentett bizonyítási indítványokat az ítéltábla elutasította. Az elsőfokú bíróság a vádlott által már az elsőfokú eljárásban is előterjesztett igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítésére vonatkozó indítványt ugyan elutasította, de azt elmulasztotta megindokolni, amelyet az ítéltábla ezúton pótol.

[15] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján valamely bizonyítás felvételére pusztán abból a célból, hogy a bizonyítékokat a másodfokú bíróság eltérően mérlegelhesse, nem kerülhet sor.

[16] A bizonyítékok értékelése körében kifejtettek csupán annyiban szorulnak helyesbítésre, hogy az elsőfokú ítélet [37] bekezdésben a vádlott védekezése helyesen arra terjed ki, hogy összesen 8 emeletnyi lépcsőt járt meg a *sértett* (és nem vádlott – az elsőfokú 55. számú jegyzőkönyv 4. oldalán rögzített vádlotti vallomás alapján).

[17] Az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az ügyiratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a vádlott előéletére vonatkozó részét és a tényállást az alábbiakkal helyesbítette, illetőleg egészítette ki:

[18] A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2002. február 12. napján kihirdetett határozatának száma helyesen: 4.B.1046/2000/69.

[19] A III. tényállás [12] bekezdését mellőzte, mivel ugyanezen megállapításokat a [6] bekezdésben már megjelenítette, míg a [13]-[20] bekezdésekben tett megállapítások irrelevánsak, ezért azokat szintén mellőzte, a [20] bekezdés első három tagmondata kivételével.

[20] A [21] bekezdést akként helyesbítette, hogy mindkét ököltetés helyesen legalább közepes erejű volt (nyomozati iratok I. kötet 119. lapszáma alatti szakértő 126. lapszáma alatti szakértő igazságügyi szakértők szakvéleménye). Ezen helyesbítések azért voltak szükségesek, mert az elsőfokú bíróság saját álláspontjához képest is iratellenesen állapította meg a vádlott által alkalmazott erőhatást a tényállásban, mivel az [55] bekezdésben is legalább közepes erejű ütést/rúgást fogadott el az igazságügyi szakértői vélemények alapján.

[21] A [29] bekezdést azzal egészítette ki, hogy Terhelt1 vádlott pontosan meg nem állapítható időpontokban, *több napon*, 2017. március 3. napját megelőzően fenyegette meg a sértettet (elsőfokú 55. számú jegyzőkönyv 13. oldal [3] bekezdésében írt sértetti tanúvallomás).

[22] A fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel a törvényszék által megállapított tényállás helyes és hiánytalan, és az a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

[23] Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, azonban a cselekményeinek jogi minősítése téves volt. Azt

törvényesen állapította meg, hogy a vádlott az életveszélyt okozó testi sértés büntettét követte el, azonban tévedett a bűncselekmény alapesetének megállapítása során.

[24] Ami a vádlott által elkövetett testi sértés bűncselekményének minősítését illeti, a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) a testi sértés bűncselekményének két alapesetét, így a Btk. 164. § (1) és (2) bekezdése szerinti könnyű testi sértés vétségét, és az (1) és (3) bekezdése szerinti súlyos testi sértés büntettét határozza meg. Egyértelműen megállapítható ez a jogalkotónak az adott törvényhelyhez fűzött indokolásából, s ezt támasztja alá a testi sértés törvényi tényállásának a szerkezete is. Így a bűncselekmény eredményének – mint amely alapján különbséget kíván tenni a jogalkotó a két alapeset között – az elkövetési magatartástól külön bekezdésekben való megjelenítése, a mindkét alapesetre külön-külön épülő minősített esetek szabályozásának rendszere stb.

[25] Figyelemmel arra, hogy a Kúria 61. számú BK véleményében foglaltak alapján a bűncselekmény alapesetét meghatározó törvényhelyet fel kell tüntetni az ítélet rendelkező részében, ezért az ítéltábla a vádlott ezen cselekményét testi sértés büntettének [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző, de a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő – életveszélyt okozó – testi sértés büntettének minősítette.

[26] Nem osztotta az ítéltábla az elsőfokú ítélet jogi indokolásának [78] pontjában írtak helyesbítésére vonatkozó főügyészségi álláspontot. Az itt írtakat attól eltérően akként helyesbítette, hogy a – helyesen – legalább közepes erővel leadott két ütés erejéből, a támadott testtájékból megállapíthatóan a vádlott a 8 napon túl gyógyuló, akár életveszélyes sérülésre vonatkozó eshetőleges (Btk. 7. § 2. fordulat) szándékkal bántalmazta a sértettet, illetve ugyancsak az eshetőleges szándéka terjedt ki a 8 napon túl gyógyuló, akár életveszélyes sérülések keletkezése tekintetében is, mivel annak lehetőségébe is belenyugodva bántalmazta a sértettet.

[27] Ami a kényszerítés hatósági eljárásban büntettének minősítését illeti, tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az állapította meg, hogy az kísérleti szakban maradt.

[28] A bűncselekmény ugyanis akkor jut kísérleti szakba, amikor az elkövető a speciális cél érdekében megkezdí a kényszerítő (erőszakos vagy fenyegető) magatartás kifejtését. Befejezetté akkor válik, amikor a passzív alany az elkövető akaratának megfelelő cselekvést vagy nem cselekvést tanúsítja, bár lenne lehetősége a saját akarata szerinti magatartásra. A befejezettséghez nem szükséges a joggyakorlás vagy kötelezettségteljesítés végleges megakadályozása. Így, ha az elkövető magatartásának hatására a sértett az általa szándékolt időpontban nem tesz feljelentést, a bűncselekmény akkor is befejezett, ha azt utóbb megteszi.

[29] Ezzel kapcsolatban a vádlott vitatta, hogy a sértett édesanyjának telefonszámát megszerezte, illetve továbbadta volna a fenyegetés érdekében. A bűncselekmény azonban nem a sértett édesanyja felé megnyilvánuló magatartással, hanem a sértett fenyegetésével valósult meg, és vált befejezetté. Erre figyelemmel az ítéltábla a vádlott ezen cselekményét kényszerítés hatósági eljárásban büntettének [Btk. 278. § (1) bekezdés, (2) bekezdés 1. tétel] minősítette.

[30] Ami a büntetés kiszabásának felülbírálatát illeti, az ítéltábla a 2/2017. (II. 10.) AB határozatra is tekintettel a bűncselekmények elkövetése óta eltelt további időt, illetve azt, hogy hosszú ideje áll a vádlott büntetőeljárás hatálya alatt, további enyhítő körülményként értékelte.

[31] Tévedett az elsőfokú bíróság a büntetési tételkeret és az irányadó törvényi középérték meghatározásakor.

[32] A Btk. 89. § (1) bekezdése alapján a többszörös visszaesővel szemben az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, de nem haladhatja meg a 25 évet. A Btk. 81. § (4) bekezdése alapján, ha ennek a feltételei az adott bűncselekmény vonatkozásában fennállnak, a bűnhalmazatban lévő bűncselekmény büntetési tételét a többszörös visszaesőkre vonatkozó rendelkezések alapján a (2) és (3) bekezdés alkalmazását megelőzően kell megállapítani.

[33] A Btk. 81. § (2) bekezdése szerint a halmazati büntetést a bűnhalmazatban lévő bűncselekményekre megállapított büntetési nemek, illetve büntetési tételek közül a legsúlyosabbnak az alapulvételével kell kiszabni, míg a (3) bekezdés alapján, ha a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül legalább kettő határozott ideig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési tétel felével emelkedik, de nem érheti el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetési tételek felső határának együttes tartamát.

[34] Mindezekre figyelemmel a vádlott vonatkozásában a büntetési tétel 2-től 17 évig terjedő szabadságvesztés, míg az irányadó törvényi középérték 9 év 6 hónap.

[35] Az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság által a többszörös visszaeső vádlottal szemben az irányadó törvényi középértéktől a vádlott javára való eltérés a figyelembe vett enyhítő körülményekre és különös tekintettel az időmúlásra tekintettel indokolt és helyes mértékű volt, ugyanakkor a büntetés további lényeges enyhítésre nem kerülhetett sor, az ezt célzó fellebbezés alaptalan.

[36] A fentiekből következik, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján eljárva a rendelkező részben írtaknak megfelelően megváltoztatta, egyebekben pedig azt a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta. Megállapította, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a Cím

[37] Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság nyilvánvaló számítási hiba folytán tévesen állapította meg az elsőfokú eljárásban felmerült és a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegét, ezért azt az ítéltábla helyesbítette.

[38] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

[39] A Be. 613. § (1) bekezdésében és a Be. 571. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az ítéltábla kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[40] Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. §-ál alapul.

Szeged, 2021. február 11.

Dr. Mezőlaki Erik

Dr. Halász Edina

Dr. Nagy Erzsébet

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.160/2020/25. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 9.B.89/2019/136. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon *jogerőre emelkedett*.

Szeged, 2021. február 11.

Dr. Mezőlaki Erik

a tanács elnöke